KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 23.10.2013
COM(2013) 721 final

2013/0343 (CNS)

Wniosek

DYREKTYWA RADY

zmieniająca dyrektywę 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej w zakresie standardowej deklaracji VAT

{SWD(2013) 426 final}
{SWD(2013) 427 final}
{SWD(2013) 428 final}

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

Zgodnie z systemem VAT przedsiębiorstwa są zobowiązane do wypełnienia okresowych deklaracji VAT, podając szczegółowe informacje niezbędne do celów płatności i kontroli VAT, co może być szczególnie skomplikowane w przypadku składania deklaracji VAT w różnych państwach członkowskich. Złożoność ta wynika z przedstawiania różnych informacji, informacji, które nie mają zharmonizowanych definicji, braku dobrych wspólnych wytycznych, istnienia różnych zasad i procedur dotyczących składania deklaracji i wprowadzania korekt oraz z konieczności stosowania języka narodowego. To wszystko prowadzi również do większych obciążeń po stronie przedsiębiorstw, mniejszej dokładności i aktualności deklaracji VAT oraz ogranicza handel transgraniczny.

Aby rozwiązać te problemy, Komisja zebrała opinie zainteresowanych stron na temat standardowej deklaracji VAT w trakcie konsultacji dotyczących zielonej księgi w sprawie przyszłości podatku VAT[1]. Pozytywne odpowiedzi od zainteresowanych stron sprawiły, że Komisja uwzględniła w komunikacie w sprawie przyszłości podatku VAT[2] zobowiązanie do opracowania wniosku w sprawie standardowej deklaracji VAT przed końcem 2013 r.

Wniosek wspiera pozostałe inicjatywy Komisji. Grupa wysokiego szczebla, działająca do października 2014 r., wspiera Program działań na rzecz zmniejszenia obciążeń administracyjnych w UE, doradzając Komisji w sprawie ograniczenia obciążeń administracyjnych związanych z prawodawstwem UE. Grupa skupia się przede wszystkim na MŚP i mikroprzedsiębiorstwach, a także na tym, jak zwiększyć skuteczność administracji publicznej państwa członkowskiego oraz sprawić, by w większym stopniu odpowiadała ona na potrzeby zainteresowanych stron przy wdrażaniu prawodawstwa UE. Standardowa deklaracja VAT dobrze wpisuje się w cel, jakim jest ograniczenie tych obciążeń.

Kluczowym celem Komisji jest zmniejszenie formalności administracyjnych po stronie MŚP w oparciu o zasadę „najpierw myśl na małą skalę" zawartą w programie Small Business Act. W ostatnim komunikacie Inteligentne regulacje – odpowiedź na potrzeby małych i średnich przedsiębiorstw Komisja na podstawie ankiety internetowej skierowanej do MŚP podkreśliła, że dyrektywa VAT[3] jest obszarem prawodawstwa UE, który wiąże się z największymi obciążeniami. Jako obszar, w którym istniejące rozbieżności stanowią barierę dla handlu UE, wskazuje się w szczególności deklarację VAT. Celem niniejszego wniosku jest ograniczenie obciążeń po stronie wszystkich przedsiębiorstw, w szczególności MŚP, jak podkreślono również w komunikacie w sprawie inteligentnych regulacji[4].

Coraz więcej przedsiębiorstw skarży się, że prowadząc działalność w UE, ciężko jest zachować zgodność z przepisami w zakresie VAT. Dotyczy to przede wszystkim handlu elektronicznego i dostaw towarów na rynku wewnętrznym, w którym klient jest prywatną osobą fizyczną, a dostawca musi zarejestrować, zadeklarować i zapłacić podatek VAT w państwie członkowskim klienta. Tego rodzaju zobowiązania mogą tworzyć bariery w handlu transgranicznym, zaś standardowa deklaracja VAT może je ograniczyć. W Akcie o jednolitym rynku II[5] wzywa się zatem do wprowadzenia standardowej deklaracji VAT.

---

1 COM(2010) 695 final.
2 COM(2011) 851 final.
3 Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347 z 11.12.2006, s. 1).
4 COM(2013) 122 final.
5 COM(2012) 573 final.

Ponadto konsolidacja budżetowa sprzyjająca wzrostowi stanowi jeden z pięciu priorytetów określonych w rocznej analizie wzrostu gospodarczego z 2012 r. Z uwagi na fakt, że VAT stanowi około 21 % krajowych dochodów podatkowych, a 12 % należności z tytułu podatku VAT nie jest windykowanych, konieczne jest wprowadzenie skuteczniejszego i odpornego na oszustwa sytemu VAT. Na ograniczenie oszustw i poprawę zgodności istotny wpływ ma wymiana aktualnych informacji między państwami członkowskimi, którą ułatwić może standardowa deklaracja VAT.

2. WYNIKI KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI ORAZ OCENY SKUTKÓW

Konsultacje z zainteresowanymi stronami

Standardowa deklaracja VAT stanowiła przedmiot szeregu konsultacji. Uwzględniono ją w zielonej księdze w sprawie przyszłości podatku VAT, a wyniki konsultacji są dostępne pod adresem:

http://ec.europa.eu/taxation_customs/common/consultations/tax/2010_11_future_vat_en.htm

Konsultacje z przedsiębiorstwami i państwami członkowskimi przeprowadzono w ramach badania zrealizowanego przez PwC, które objęło również seminarium Fiscalis zorganizowane w październiku 2012 r. Ponadto przeprowadzono dalsze konsultacje z przedsiębiorstwami w trakcie posiedzeń grupy ekspertów ds. podatku VAT, które odbyły się w styczniu 2012 r., z MŚP będącymi zainteresowanymi stronami w trakcie spotkania uzupełniającego dotyczącego programu Small Business Act, które odbyło się w kwietniu 2013 r., oraz z państwami członkowskimi w ramach posiedzenia grupy ds. przyszłości podatku VAT zorganizowanego w styczniu 2013 r.

Wyniki konsultacji z posiedzenia grupy ekspertów ds. podatku VAT są dostępne pod adresem:

http://ec.europa.eu/taxation_customs/taxation/vat/key_documents/expert_group/index_en.htm

Wyniki konsultacji z posiedzenia grupy ds. przyszłości podatku VAT są dostępne pod adresem:

http://ec.europa.eu/taxation_customs/taxation/vat/key_documents/discussions_member_states/index_en.htm

Ocena skutków

Do wniosku dołączono ocenę skutków.

Spośród szczegółowo przeanalizowanych wariantów wariantem preferowanym jest standardowa deklaracja VAT obowiązkowa dla państw członkowskich i przedsiębiorstw, która zawiera wykaz znormalizowanych informacji, w ramach którego tylko niewielka liczba pozycji jest wymagana we wszystkich przypadkach. W ten sposób obciążenia po stronie przedsiębiorców zostają maksymalnie zmniejszone przy jednoczesnym ograniczeniu kosztów po stronie państw członkowskich.

Szacuje się, że wariant preferowany ograniczy obciążenia administracyjne maksymalnie o 15 mld EUR rocznie.

3. ASPEKTY PRAWNE WNIOSKU

Podstawą wniosku jest art. 113 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) w zakresie, w jakim harmonizacja ta jest niezbędna do zapewnienia funkcjonowania rynku wewnętrznego oraz uniknięcia zakłóceń konkurencji.

Zasada pomocniczości

Cele zawarte we wniosku nie mogą być w dostateczny sposób zrealizowane przez państwa członkowskie. Normalizacja obowiązku składania deklaracji VAT jest możliwa jedynie w drodze procesu legislacyjnego UE poprzez zmianę dyrektywy VAT, w której określono stosowne zasady dotyczące deklaracji VAT.

Zakres wniosku jest ograniczony do tego, co może być osiągnięte jedynie poprzez ustanowienie przepisów na poziomie UE, a zatem jest zgodny z zasadą pomocniczości.

Zasada proporcjonalności

Zmiany w dyrektywie VAT są konieczne do osiągnięcia normalizacji deklaracji VAT i ograniczenia wymogów dotyczących informacji niezbędnych do kontroli i poboru podatku VAT w celu ograniczenia obciążeń po stronie przedsiębiorców i usunięcia barier w prawidłowym funkcjonowaniu rynku wewnętrznego.

Ponadto, zwiększając możliwości kontroli, jakie zapewnia państwom członkowskim standardowy formularz, można skuteczniej unikać zakłóceń konkurencji.

Wniosek jest zatem zgodny z zasadą proporcjonalności.

Wybór instrumentów

Proponowanym instrumentem jest dyrektywa, ponieważ aktem prawnym podlegającym zmianie jest dyrektywa, a zatem żaden inny akt prawny nie byłby właściwy.

Dokumenty wyjaśniające

Państwa członkowskie mają obowiązek przekazania Komisji tekstu przepisów krajowych przyjętych w celu transpozycji dyrektywy, jak również dokumentu wyjaśniającego związek między elementami niniejszej dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów transpozycyjnych. Jest to uzasadnione i proporcjonalne.

4. WPŁYW NA BUDŻET

Wniosek nie ma jakiegokolwiek negatywnego wpływu na budżet UE.

5. SZCZEGÓŁOWE OBJAŚNIENIE WNIOSKU

Ideą standardowej deklaracji VAT jest, aby wszystkie przedsiębiorstwa miały możliwość przedstawienia znormalizowanych informacji każdemu z państw członkowskich w jednakowym, najlepiej elektronicznym formacie. W ten sposób przedsiębiorstwo składające deklarację VAT w jednym państwie członkowskim może łatwo wypełnić i złożyć deklarację VAT w innym państwie członkowskim, ponieważ informacje i procedura składania są standardowe.

Wszystkie przedsiębiorstwa powinny mieć dostęp do standardowej deklaracji VAT, ponieważ udostępnienie jej określonym kategoriom przedsiębiorstw zmniejszyłoby jedynie zakres deklaracji, zwiększyło złożoność, a tym samym zmniejszyłoby ograniczenie obciążeń. Podobnie w celu obniżenia również kosztów i złożoności po stronie państw członkowskich

należy oferować wyłącznie jedną deklarację VAT na szczeblu UE – mianowicie standardową deklarację VAT.

Wniosek dotyczy kwestii związanych z treścią, terminem i sposobem składania deklaracji oraz korektami standardowej deklaracji VAT. Jeżeli chodzi o treść, kluczową rolę w ograniczaniu obciążeń po stronie przedsiębiorstw odgrywa ilość informacji i ich normalizacja. Wniosek wymienia maksymalną liczbę 26 rubryk informacyjnych, które maja wypełnić przedsiębiorstwa, przy czym państwa członkowskie nie mogą zwolnić przedsiębiorstw tylko z pięciu z tych rubryk. Przedstawiane informacje powinny być spójne we wszystkich państwach członkowskich, tak aby informacje zadeklarowane w jednym państwie członkowskim były określone w taki sam sposób, jak we wszystkich pozostałych państwach członkowskich.

Ponadto państwa członkowskie mogą wymagać podania dodatkowych informacji do celów kontroli i administracji VAT w odniesieniu do określonych regionów, terytoriów lub szczególnych systemów uwzględnionych w drodze wyjątku w przepisach dotyczących VAT. Jedynie w tych należycie uzasadnionych przypadkach państwo członkowskie może wymagać od przedsiębiorstw podania większej ilości informacji niż te zawarte w 26 standardowych rubrykach informacyjnych.

W przypadku składania deklaracji wniosek przewiduje minimalną normę. Wszystkie przedsiębiorstwa powinny mieć prawo do składania miesięcznych deklaracji VAT, z podatkiem od wartości dodanej należnym i zapłaconym do końca miesiąca następującego po okresie objętym deklaracją VAT. Oprócz tego państwa członkowskie mogą wprowadzić dalsze ograniczenia obciążenia poprzez dopuszczenie dłuższych okresów objętych deklaracją VAT do jednego roku oraz wydłużenie terminu wymagalności w odniesieniu do składania deklaracji i uiszczania płatności o dodatkowy miesiąc. Dzięki temu żadne przedsiębiorstwo nie będzie zobowiązane do częstszego składania deklaracji VAT ani zgłaszania lub zapłaty należnego VAT w ograniczonym terminie.

We wniosku zachęca się również do elektronicznego wypełniania deklaracji. Przedsiębiorcy powinni mieć prawo do składania standardowej deklaracji VAT drogą elektroniczną we wszystkich państwach członkowskich, w tym poprzez elektroniczny transfer plików przy użyciu zaawansowanych interoperacyjnych podpisów elektronicznych w całej UE lub innych technologii oferujących podobny poziom bezpieczeństwa.

Aby zapewnić normalizację określonych aspektów technicznych związanych z deklaracją VAT, której nie można osiągnąć poprzez przyjęcie dyrektywy, we wniosku przewidziano zakres stosowania procedury komitetowej. Tego rodzaju procedurę stosuje się w razie potrzeby w odniesieniu do szczegółowych danych technicznych dotyczących zwrotu, jednolitych definicji i procedur, szczegółowego rozpatrzenia korekt, jak również ustanowienia metod elektronicznego składania deklaracji.

Artykuły 178, 185, 211, 271 i 318

Pojęcie „deklaracja VAT” stosowane w dyrektywie VAT zastąpiono pojęciem „standardowa deklaracja VAT” w celu uniknięcia nieporozumień, gdyż rozdział 5 w tytule XI został podzielony na dwie sekcje, a mianowicie „Standardowa deklaracja VAT” i „Inne deklaracje i informacje”. Tym samym następuje zmiana w art. 178, 185, 211, 271 i 318.

Definicja „deklaracji VAT” w pkt 5 art. 357 i pkt 4 art. 358 od dnia 1 stycznia 2015 r. odnosi się do rozdziału na temat procedur szczególnych dotyczących podatników niemających siedziby, którzy świadczą usługi telekomunikacyjne, nadawcze i drogą elektroniczną na rzecz osób niebędących podatnikami, w związku z czym może pozostać niezmieniona.

Artykuły 206 i 252

Artykuł 206 w obecnej formie zezwala państwom członkowskim na ustalenie innego terminu zapłaty niż termin złożenia deklaracji VAT i pobranie zaliczki od tej kwoty. Taki przepis, który pozwala na współistnienie różnych terminów płatności zmniejszyłby częściowo korzyści wynikające z proponowanej standardowej deklaracji VAT. W związku z tym w art. 206 utrzymano ogólną zasadę, że kwotę VAT należy zapłacić w momencie składania standardowej deklaracji VAT, ale możliwość wyboru dowolnego innego terminu płatności przez państwa członkowskie została zniesiona.

Zgodnie z art. 252 standardową deklarację VAT składa się w terminie do końca miesiąca po zakończeniu okresu objętego standardową deklaracją VAT. Aby uniknąć w niektórych przypadkach skrócenia terminów płatności w odniesieniu do przedsiębiorstw, państwa członkowskie mogą przedłużyć termin składania standardowej deklaracji VAT o kolejny miesiąc. Termin złożenia deklaracji VAT i uiszczenia płatności przypada zatem przynajmniej na jeden miesiąc i maksymalnie dwa miesiące po zakończeniu okresu objętego deklaracją VAT.

Okres objęty standardową deklaracją VAT określony w art. 252 wynosi jeden miesiąc. Aby przedsiębiorstwa nie musiały jednak składać standardowych deklaracji VAT częściej niż w chwili obecnej, państwa członkowskie mogą zezwolić przedsiębiorstwom na składanie standardowych deklaracji VAT za okres nieprzekraczający jednego roku.

Zgodnie ze wspólną polityką Unii w sprawie definicji mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw[6] mikroprzedsiębiorstwa, których obrót roczny jest mniejszy niż 2 000 000 EUR, mogą składać deklaracje VAT co kwartał, chyba że istnieje ryzyko w zakresie kontroli i poboru podatku VAT.

Artykuł 250

We wszystkich standardowych deklaracjach VAT wymaga się podania pięciu informacji odpowiadających podatkowi należnemu i naliczonemu, powiązanym kwotom netto oraz kwotom netto należnym do zapłaty lub zwrotu. Obecnie wszystkie państwa członkowskie wymagają podania tych informacji, o czym stanowi obecny art. 250 ust. 1.

Konieczne jest ustanowienie wspólnych zasad wprowadzania korekt do deklaracji VAT w celu osiągnięcia wymaganego poziomu normalizacji. Państwa członkowskie powinny jednak mieć możliwość ustanowienia własnego okresu wprowadzania korekt, ponieważ okresy te są ściśle powiązane z krajowymi procedurami kontroli. Dlatego też w drugim ustępie wprowadzono zasadę, zgodnie z którą podatnicy mogą korygować deklaracje VAT w ramach okresu ustanowionego przez państwa członkowskie. Całkowitą wartość wewnątrzwspólnotowych dostaw towarów i wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów ustala się na podstawie unijnych wykazów sprzedaży, a więc nie należy uwzględniać ich w standardowej deklaracji VAT. Okres przejściowy jest jednak konieczny, aby dostosować krajowe systemy statystyczne, które do celów zestawienia statystyk dotyczących wewnątrzwspólnotowego handlu towarami[7] w dużym stopniu opierają się obecnie na informacjach przedstawionych w deklaracjach VAT.

---

[6] Zalecenie Komisji z dnia 6 maja 2003 r. w sprawie definicji makro-, małych i średnich przedsiębiorstw (Dz.U. L 124 z 20.5.2003, s. 36).

[7] Rozporządzenie (WE) nr 638/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie danych statystycznych Wspólnoty odnoszących się do handlu towarami między Państwami Członkowskimi oraz uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 3330/91 (Dz.U. L 102 z 7.4.2004, s. 1).

Artykuł 251

Poza obowiązkowymi informacjami przedstawionymi w standardowej deklaracji VAT państwa członkowskie mogą wymagać podania innych informacji do celów analizy ryzyka i kontroli. Aby ograniczyć obciążenia po stronie przedsiębiorstw i wykluczyć informacje potrzebne do celów statystycznych, nie zaś do celów rozliczenia VAT, należy znormalizować dodatkowe wymogi w zakresie informacji i ograniczyć je do minimum.

Część dodatkowych informacji jest specyficzna dla niektórych transakcji wymienionych w dyrektywie VAT i została poddana normalizacji. Artykuł 251 ust. 1 przewiduje dodatkowe informacje znormalizowane w odniesieniu do sprzedaży i należnego podatku VAT oraz zawiera osiem informacji. Artykuł 251 ust. 2 przewiduje 13 informacji znormalizowanych w odniesieniu do zakupu i podlegającego odliczeniu podatku VAT.

Inne dodatkowe informacje są jednak niezbędne, jeżeli państwa członkowskie stosują szczególne zasady w określonych regionach lub na określonych terytoriach lub stosują je w odniesieniu do procedur szczególnych systemów mających zastosowanie do niektórych podatników lub transakcji. Jest to przewidziane w art. 251 ust. 3. Ze względu na szczególny charakter treść informacji dodatkowych, o których mowa w art. 251 ust. 3, zostanie znormalizowana w ramach procedury komitetowej.

Aby zapewnić przejrzystość oraz ułatwić przedsiębiorstwom osiąganie zgodności, w przypadku gdy państwa członkowskie wymagają dodatkowych informacji, należy powiadomić o tym właściwy komitet.

Nowy artykuł 252a

System elektronicznego składania deklaracji powinien być dodatkowo promowany i chociaż państwa członkowskie muszą pozwolić i mogą wymagać, by deklaracje składano drogą elektroniczną, należy dodatkowo wzmocnić ten system, aby umożliwić przesyłanie plików, jak w przypadku informacji podsumowujących, oraz aby zapewnić jednolite bezpieczne metody przesyłania obejmujące korzystanie z zaawansowanych podpisów elektronicznych. Definicje zastosowane w tym artykule są zgodne z dyrektywą 1999/93/WE[8] w sprawie podpisów elektronicznych. Definicje te mogą jednak wymagać dostosowania po przyjęciu wniosku Komisji dotyczącego rozporządzenia w sprawie identyfikacji elektronicznej i usług zaufania w odniesieniu do transakcji elektronicznych na rynku wewnętrznym[9].

Artykuł ten normalizuje dodatkowo obecny art. 250 ust. 2.

Artykuł 253

Artykuł ten usunięto, ponieważ dotyczył szczególnego środka mającego zastosowanie wyłącznie do Szwecji i byłby sprzeczny z celami standardowej deklaracji VAT.

Artykuł 254

Treść tego artykułu przeniesiono do nowego art. 257a w nowej sekcji 2 pod nagłówkiem „Inne deklaracje i informacje". Wynika to z faktu, iż standardowa deklaracja VAT nie powinna zawierać jakichkolwiek szczegółowych informacji wymaganych od sprzedawcy nowych środków transportu na mocy obecnego art. 254, mimo to informacje te są jednak niezbędne.

---

[8] Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 1999/93/WE z dnia 13 grudnia 1999 r. w sprawie wspólnotowych ram w zakresie podpisów elektronicznych (Dz.U. L 13 z 19.1.2000, s. 12).

[9] COM/2012/0238 final - 2012/0146 (COD).

Artykuł 255

Artykuł ten zastępuje i łączy w sobie art. 255, 256 i 257. Nie wprowadzono żadnych zmian co do treści tych artykułów.

Artykuły 256 i 257

Treść tych artykułów przeniesiono do art. 255.

Artykuły 258 i 259

Artykuł 258 dotyczący przekazywania informacji odnoszących się do wewnątrzwspólnotowego nabycia nowych środków transportu i wyrobów podlegających akcyzie oraz art. 259 dotyczący informacji koniecznych do sprawdzenia prawidłowego stosowania przepisów odnoszących się do nabywania nowych środków transportu są w dalszym ciągu niezbędne, zostały jednak zmienione w celu odzwierciedlenia faktu, iż informacje te mogą być wymagane w innych deklaracjach.

Artykuł 260

Informacje na temat przywozu towarów znajdują się obecnie w art. 251 ust. 1 lit. g) i art. 251 ust. 2 lit. g), w związku z czym artykuł ten należy usunąć.

Artykuł 261

Państwa członkowskie nie mogą już wymagać od podatników złożenia rocznej podsumowującej deklaracji VAT zawierającej szczegółowe dane dotyczące wszystkich transakcji zgłoszonych w ubiegłorocznych okresowych deklaracjach VAT oraz zawierającej wszystkie informacje niezbędne do ewentualnych korekt. Korekty uwzględnia się w standardowej deklaracji VAT na podstawie art. 251 ust. 2 lit. h), a zatem należy usunąć art. 261.

Nowe artykuły 255a i 255b

Tak jak miało to miejsce w przypadku deklaracji VAT w odniesieniu do procedur szczególnych dotyczących podatników niemających siedziby, którzy świadczą usługi telekomunikacyjne, nadawcze i elektroniczne na rzecz osób niebędących podatnikami, w dyrektywie VAT należy określić wymogi w zakresie informacji, zaś rozporządzenie wykonawcze Komisji powinno zawierać szczegółowe dane techniczne. W artykułach tych powtórzono wspomnianą procedurę, przewidując, że w drodze rozporządzenia wykonawczego Komisji z wykorzystaniem procedury komitetowej możliwe jest uzgodnienie szczegółowych danych technicznych odnoszących się do informacji, o których mowa w art. 250 i 251, jednolitych definicji i procedur przekazywania informacji, jednolitych procedur wprowadzania korekt i jednolitych metod elektronicznych wykraczających poza korzystanie z zaawansowanych podpisów elektronicznych.

Nowy artykuł 257a

Artykuł 254 przeniesiono do nowej sekcji 2 „Inne deklaracje i informacje”, ponieważ w standardowej deklaracji VAT nie uwzględnia się informacji na temat sprzedaży nowych środków transportu.

Artykuł 272

W celu zapewnienia spójnego stosowania standardowej deklaracji VAT państwa członkowskie mogą jedynie w niektórych ograniczonych przypadkach zwalniać podatników z obowiązku składania deklaracji VAT. Możliwe jest to wówczas, gdy wewnątrzwspólnotowe nabycie towarów podatnika nie podlega VAT bądź gdy podatnik objęty jest zwolnieniem dla małych przedsiębiorstw lub wspólnym systemem ryczałtu dla rolników.

Artykuł 273

W celu zapewnienia faktycznej normalizacji standardowej deklaracji VAT państwa członkowskie nie powinny mieć prawa do nakładania na przedsiębiorstwa dodatkowych, innych niż wymienione zobowiązań związanych ze standardową deklaracją VAT, a zatem wariant, który zezwala na takie działania, zawarty w art. 273, należy usunąć w odniesieniu do standardowej deklaracji VAT.

2013/0343 (CNS)

Wniosek

DYREKTYWA RADY

zmieniająca dyrektywę 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej w zakresie standardowej deklaracji VAT

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 113,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego[10],

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego[11],

stanowiąc zgodnie ze specjalną procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Dyrektywa Rady 2006/112/WE[12] nakłada na podatników obowiązek składania deklaracji VAT, pozostawiając państwom członkowskim swobodę w określaniu wymaganych informacji. Przyczynia się to do powstawania odmiennych zasad i procedur regulujących składanie deklaracji VAT w Unii, komplikuje działanie przedsiębiorstw i wypełnianie obowiązków w zakresie VAT, co z kolei utrudnia handel w UE.

(2) Aby ograniczyć obciążenia po stronie przedsiębiorstw i poprawić funkcjonowanie rynku wewnętrznego, należy wprowadzić standardową deklarację VAT dla wszystkich przedsiębiorstw prowadzących wymianę handlową w Unii. Korzystanie ze standardowych deklaracji powinno ułatwić państwom członkowskim kontrolę deklaracji VAT.

(3) Niezbędne jest ograniczenie obciążeń administracyjnych do minimum. Informacje wymagane w standardowej deklaracji VAT powinny zatem obejmować ograniczony zbiór informacji obowiązkowych. Ponadto, jeżeli chodzi o standardową deklarację VAT i inne deklaracje, państwa członkowskie nie powinny mieć możliwości wymagania innych informacji niż te określone w tytule XI rozdział 5 dyrektywy.

(4) Państwa członkowskie powinny mieć możliwość wymagania od podatników dodatkowych informacji, dlatego też w tym celu właściwe jest ustanowienie znormalizowanego wykazu dodatkowych informacji, które mogą być wymagane. Jest to użyteczne do celów analizy ryzyka i kontroli. Aby zapewnić przejrzystość i normalizację, państwa członkowskie wymagające tego rodzaju dodatkowych informacji powinny powiadomić Stały Komitet ds. Współpracy Administracyjnej.

---

10 Dz.U. C […] z […], s. […].

11 Dz.U. C […] z […], s. […].

12 Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347 z 11.12.2006, s. 1).

(5) W celu umożliwienia państwom członkowskim dostosowania ich systemów zestawiania statystyk dotyczących dostaw i nabycia towarów w Unii obowiązkowe informacje określone w standardowej deklaracji VAT do dnia 31 grudnia 2019 r. powinny obejmować informacje na temat całkowitej wartości dostaw towarów i całkowitej wartości nabytych towarów w Unii.

(6) Okres rozliczeniowy powinien obejmować jeden miesiąc w przypadku wszystkich przedsiębiorstw z wyjątkiem mikroprzedsiębiorstw, które powinny składać standardowe deklaracje VAT co kwartał. Państwa członkowskie nadal powinny mieć możliwość wydłużenia tego okresu do jednego roku w celu ograniczenia obciążeń administracyjnych.

(7) Należy wyznaczyć najkrótszy wspólny termin składania standardowej deklaracji VAT jako przypadający na koniec miesiąca następującego po okresie rozliczeniowym, aby stworzyć minimalny wymóg, ale jednocześnie należy pozostawić państwom członkowskim swobodę w kwestii wydłużania tego okresu o kolejny miesiąc w celu uniknięcia zwiększenia obciążeń po stronie przedsiębiorstw.

(8) Terminy płatności należy zharmonizować w celu ograniczenia obciążeń administracyjnych, a kwoty netto VAT należy zapłacić w momencie składania standardowej deklaracji VAT lub w każdym przypadku w terminie, w którym należało złożyć standardową deklarację VAT.

(9) Aby zachęcić do elektronicznego składania dokumentów, należy zezwolić na składanie standardowej deklaracji VAT drogą elektroniczną.

(10) Z uwagi na fakt, że standardowa deklaracja VAT obejmuje wszystkie informacje niezbędne do przeprowadzenia ewentualnych korekt, należy zrezygnować ze szczególnych wymogów dotyczących przywozu towarów i rocznych podsumowujących deklaracji VAT.

(11) Ze standardowych deklaracji VAT powinny korzystać wszystkie przedsiębiorstwa dokonujące określonych podobnych dostaw, dlatego też należy ograniczyć możliwości państw członkowskich w zakresie zwalniania określonych przedsiębiorstw z obowiązku składania standardowej deklaracji VAT, aby wymóg składania tego rodzaju deklaracji stosowany był w sposób jednolity w całej Unii.

(12) W przypadku nowych środków transportu i wyrobów podlegających akcyzie wymagane informacje są konkretne i mają charakter ograniczony. Normalizacja tego rodzaju informacji w standardowej deklaracji VAT nie jest właściwa. Informacje powinno się raczej zbierać w ramach osobnych deklaracji, aby zmniejszyć obciążenia po stronie większości przedsiębiorstw.

(13) W celu zapewnienia jednolitych warunków wdrażania dyrektywy 2006/112/WE Komisji należy powierzyć uprawnienia wykonawcze w zakresie dostarczania szczegółów technicznych, w tym jednolitej wiadomości elektronicznej w celu przekazywania informacji, jednolitego zbioru definicji i procedur dotyczących składania informacji, jednolitych procedur wprowadzania korekt i jednolitych metod elektronicznych zapewniających poziom bezpieczeństwa wystarczający do składania standardowej deklaracji VAT. Uprawnienia te powinno się wykonywać zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiającym przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję[13].

[13] Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13.

(14) Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną państw członkowskich i Komisji z dnia 28 września 2011 r. dotyczącą dokumentów wyjaśniających[14] państwa członkowskie zobowiązały się w uzasadnionych przypadkach do złożenia wraz z powiadomieniem o ich środkach transpozycji co najmniej jednego dokumentu wyjaśniającego związek między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów transpozycyjnych. W odniesieniu do niniejszej dyrektywy prawodawca uznaje przekazanie takich dokumentów za uzasadnione.

(15) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywę 2006/112/WE,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie 2006/112/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 178 lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) w celu dokonania odliczenia, o którym mowa w art. 168 lit. c), w odniesieniu do wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów musi uwzględnić w standardowej deklaracji VAT przewidzianej w art. 250 kwotę VAT należną z tytułu dokonanych przez niego wewnątrzwspólnotowych nabyć towarów oraz posiadać fakturę sporządzoną zgodnie z tytułem XI rozdział 3 sekcje 3, 4 i 5;”;

2) art. 185 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Korekta jest dokonywana w szczególności, w przypadku gdy po złożeniu standardowej deklaracji VAT nastąpi zmiana czynników uwzględnianych przy określaniu kwoty odliczenia, na przykład w przypadku anulowania zakupów lub uzyskania obniżek ceny.”;

3) art. 206 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 206

Każdy podatnik zobowiązany do zapłaty VAT musi zapłacić kwotę netto VAT w momencie składania deklaracji VAT przewidzianej w art. 250 lub w każdym przypadku w terminie, w którym należy złożyć standardową deklarację VAT.”;

4) art. 211 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Państwa członkowskie mogą w szczególności postanowić, że w przypadku importu towarów przez podatników lub osoby zobowiązane do zapłaty VAT lub przez niektóre kategorie tych podatników lub osób, VAT należny z tytułu importu nie musi zostać zapłacony w momencie importu, pod warunkiem że podatek ten zostanie wyszczególniony jako należny w standardowej deklaracji VAT sporządzonej zgodnie z art. 250.”;

5) przed art. 250 dodaje się tytuł sekcji w brzmieniu:

„Sekcja 1

Standardowa deklaracja VAT”;

6) art. 250, 251 i 252 otrzymują brzmienie:

[14] Dz.U. C 369 z 17.12.2011, s. 14.

„Artykuł 250 [Artykuł 250 ust. 1]

1. Każdy podatnik składa standardową deklarację VAT, która zawiera jego numer identyfikacyjny VAT lub numer rejestracji podatkowej i dany okres rozliczeniowy, określając:

a) kwotę wymagalnego podatku;

b) kwotę podatku, w odniesieniu do której dokonuje się odliczenia;

c) kwotę netto VAT do zapłaty lub zwrotu;

d) całkowitą wartość, z wyłączeniem VAT, transakcji, w odniesieniu do których VAT stał się wymagalny, w tym wartość wszelkich transakcji zwolnionych;

e) całkowitą wartość, z wyłączeniem VAT, transakcji, w odniesieniu do których dokonuje się odliczenia;

f) całkowitą wartość dostaw towarów, o których mowa w art. 138, w przypadku okresów rozliczeniowych trwających do dnia 31 grudnia 2019 r.;

g) całkowitą wartość, z wyłączeniem VAT, wewnątrzwspólnotowych nabyć towarów lub transakcji uznawanych za wewnątrzwspólnotowe nabycie towarów w przypadku okresów rozliczeniowych trwających do dnia 31 grudnia 2019 r.

2. Państwa członkowskie zezwalają na wprowadzanie korekt do standardowej deklaracji VAT i ustanawiają okres, w którym możliwe jest ich wprowadzanie.

Artykuł 251 [Artykuł 251]

1. W przypadku transakcji, w związku z którymi VAT stał się wymagalny w danym okresie rozliczeniowym, poza informacjami, o których mowa w art. 250 ust. 1, państwa członkowskie mogą wymagać objęcia standardową deklaracją VAT danego okresu rozliczeniowego, aby przedstawić którąkolwiek lub wszystkie z następujących informacji:

a) kwotę podatku i całkowitą wartość, z wyłączeniem VAT, dostaw towarów i usług dla każdej stawki;

b) całkowitą wartość dostaw towarów, o których mowa w art. 138, w przypadku okresów rozliczeniowych obowiązujących po dniu 31 grudnia 2019 r.;

c) całkowitą wartość, z wyłączeniem VAT, dostaw usług innych niż usługi zwolnione z VAT w państwie członkowskim, w którym dana transakcja podlega opodatkowaniu, odnośnie do których usługobiorca jest zobowiązany do zapłaty podatku zgodnie z art. 196;

d) całkowitą wartość, z wyłączeniem VAT, dostaw towarów lub usług nieobjętych zakresem lit. c), odnośnie do których usługobiorca jest zobowiązany do zapłaty podatku;

e) całkowitą wartość dostaw towarów, o których mowa w art. 146 ust. 1 lit. a) i b);

f) całkowitą wartość wszelkich innych transakcji zwolnionych nieobjętych zakresem lit. b)–e);

g) podatek od:

(i) wewnątrzwspólnotowych nabyć towarów lub transakcji uznawanych za wewnątrzwspólnotowe nabycie towarów zgodnie z art. 21 lub 22;

(ii) otrzymanych dostaw towarów lub usług, w odniesieniu do których usługobiorca jest zobowiązany do zapłaty VAT;

(iii) importu towarów, w przypadku których państwo członkowskie korzysta z możliwości przewidzianej w art. 211 akapit drugi.

2. W przypadku transakcji, w związku z którymi dokonuje się odliczenia VAT w danym okresie rozliczeniowym, poza informacjami, o których mowa w art. 250 ust. 1, państwa członkowskie mogą wymagać objęcia standardową deklaracją VAT danego okresu rozliczeniowego, aby przedstawić którąkolwiek lub wszystkie z następujących informacji:

a) kwotę podatku i całkowitą wartość, z wyłączeniem VAT, otrzymanych dostaw towarów i usług innych niż te, o których mowa w lit. b)–g);

b) całkowitą wartość, z wyłączeniem VAT, wewnątrzwspólnotowych nabyć towarów lub transakcji uznawanych za wewnątrzwspólnotowe nabycie towarów w przypadku okresów rozliczeniowych obowiązujących po dniu 31 grudnia 2019 r.;

c) kwotę podatku od wewnątrzwspólnotowych nabyć towarów lub transakcji uznawanych za wewnątrzwspólnotowe nabycie towarów;

d) kwotę podatku i całkowitą wartość, z wyłączeniem VAT, otrzymanych dostaw towarów lub usług, w odniesieniu do których usługobiorca jest zobowiązany do zapłaty podatku zgodnie z art. 199 lub 199a lub krajowym środkiem dozwolonym na mocy art. 199b lub art. 395;

e) kwotę podatku i całkowitą wartość, z wyłączeniem VAT, otrzymanych dostaw usług innych niż usługi zwolnione z VAT w państwie członkowskim, w którym dana transakcja podlega opodatkowaniu, odnośnie do których usługobiorca jest zobowiązany do zapłaty podatku zgodnie z art. 196;

f) kwotę podatku i całkowitą wartość, z wyłączeniem VAT, dostaw towarów lub usług nieobjętych zakresem lit. c) i d), odnośnie do których usługobiorca jest zobowiązany do zapłaty podatku;

g) kwotę podatku i całkowitą wartość, z wyłączeniem VAT, importu towarów;

h) wszelkie korekty odliczeń objęte zakresem art. 184.

3. W przypadku transakcji mających początek w określonym regionie lub na określonym terytorium bądź przeznaczone dla tego regionu lub terytorium, w odniesieniu do których zastosowanie mają określone przepisy lub które są objęte procedurą szczególną inną niż zasady ogólne VAT, w związku z którymi VAT stał się wymagalny w danym okresie rozliczeniowym, poza informacjami, o których mowa w art. 250 ust. 1, państwa członkowskie mogą wymagać objęcia standardową deklaracją VAT danego okresu rozliczeniowego w celu uwzględnienia jednej lub obu z poniższych informacji:

a) informacji niezbędnych do obliczenia podatku, który stał się wymagalny;

b) informacji niezbędnych do obliczenia podlegającego odliczeniu podatku VAT.

4. Państwa członkowskie informują komitet ustanowiony artykułem 58 rozporządzenia Rady (UE) nr 904/2010[15] o krajowych środkach ustawodawczych przyjętych na podstawie ust. 1, 2 i 3 niniejszego artykułu.

Artykuł 252 [Artykuł 252]

1. Standardową deklarację VAT składa się w terminie ustalanym przez państwa członkowskie. Termin ten nie może być krótszy niż jeden miesiąc ani dłuższy niż dwa miesiące po zakończeniu każdego okresu rozliczeniowego.

2. Okres rozliczeniowy wynosi jeden miesiąc kalendarzowy.

Państwa członkowskie zezwalają jednak na okres rozliczeniowy wynoszący trzy miesiące kalendarzowe w odniesieniu do podatników, których roczny obrót nie jest większy niż kwota 2 000 000 EUR lub równowartość w walucie krajowej, obliczony zgodnie z art. 288, chyba że w szczególnych przypadkach jeden miesiąc kalendarzowy jest konieczny, aby zapobiec uchylaniu się od opodatkowania lub oszustwom podatkowym.

W innych przypadkach państwa członkowskie mogą zezwolić na dłuższe okresy rozliczeniowe, pod warunkiem że nie będą one przekraczać jednego roku.”;

7) dodaje się art. 252a w brzmieniu:

„Artykuł 252a [Artykuł 250 ust. 2 i nowy]

Państwa członkowskie zezwalają na składanie standardowej deklaracji VAT drogą elektroniczną; mogą też wymagać stosowania takiej drogi. Obejmuje to możliwość zastosowania elektronicznego przekazywania plików.

Państwa członkowskie akceptują standardowe deklaracje VAT złożone drogą elektroniczną, jeżeli zapewniono autentyczność pochodzenia deklaracji i integralność ich treści za pomocą zaawansowanego podpisu elektronicznego w rozumieniu art. 2 pkt 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 1999/93/WE[16], na podstawie certyfikatu kwalifikowanego i utworzony za pomocą bezpiecznego urządzenia służącego do składania podpisów w rozumieniu art. 2 pkt 6 i 10 dyrektywy 1999/93/WE lub innych metod zapewniających podobny poziom bezpieczeństwa.”;

8) skreśla się art. 253 i 254;

9) art. 255 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 255 [Artykuły 255, 256, 257]

Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia wypełniania obowiązków dotyczących składania standardowych deklaracji VAT przewidzianych w niniejszej sekcji przez następujące osoby:

a) nabywcę złota inwestycyjnego jako osobę zobowiązaną do zapłaty VAT zgodnie z art. 198 ust. 1 lub nabywcę, gdy w przypadku złota w postaci surowca, półproduktów lub złota inwestycyjnego określonego w art. 344 ust. 1 państwo członkowskie

[15] Rozporządzenie Rady (UE) nr 904/2010 z dnia 7 października 2010 r. w sprawie współpracy administracyjnej oraz zwalczania oszustw w dziedzinie podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 268 z 12.10.2010, s. 1).

[16] Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 1999/93/WE z dnia 13 grudnia 1999 r. w sprawie wspólnotowych ram w zakresie podpisów elektronicznych (Dz.U. L 13 z 19.1.2000, s. 12).

korzysta z przewidzianej w art. 198 ust. 2 możliwości wyznaczenia nabywcy jako osoby zobowiązanej do zapłaty VAT;

b) osoby, które zgodnie z art. 194–197 i art. 204 uznawane są za osoby zobowiązane do zapłaty VAT zamiast podatnika niemającego siedziby na ich terytorium;

c) osoby prawne niebędące podatnikami, które są zobowiązane do zapłaty VAT należnego z tytułu wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów, o którym mowa w art. 2 ust. 1 lit. b) pkt (i).";

10) dodaje się art. 255a i 255b w brzmieniu:

„Artykuł 255a [nowy]

Poniższe elementy ustanawia się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 255b:

a) szczegóły techniczne, w tym jednolitą wiadomość elektroniczną, w celu przekazywania informacji, o których mowa w art. 250 i 251;

b) jednolity zbiór definicji i procedur dotyczących składania informacji, o których mowa w art. 250 i 251

c) jednolite procedury wprowadzania korekt do standardowych deklaracji VAT;

d) jednolite metody elektroniczne zapewniające poziom bezpieczeństwa wystarczający do składania standardowej deklaracji VAT.

Artykuł 255b [nowy]

1. Komisja jest wspomagana przez komitet ustanowiony artykułem 58 rozporządzenia Rady (UE) nr 904/2010(*). Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011(**).

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu, zastosowanie ma art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

(*) Dz.U. L 268 z 12.10.2010, s. 1

(**) Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13.";

11) skreśla się art. 256 i 257;

12) po art. 255b dodaje się tytuł sekcji w brzmieniu:

„Sekcja 2

Inne deklaracje i informacje";

13) dodaje się art. 257a w brzmieniu:

„Artykuł 257a [Artykuł 254]

W przypadku dostaw nowych środków transportu dokonywanych na warunkach przewidzianych w art. 138 ust. 2 lit. a) przez podatnika zidentyfikowanego do celów VAT na rzecz nabywcy niezidentyfikowanego do celów VAT lub przez podatnika, o którym mowa w art. 9 ust. 2, państwa członkowskie podejmują środki niezbędne, aby zapewnić przekazywanie przez sprzedawcę wszystkich informacji niezbędnych do stosowania VAT i jego kontroli przez organy podatkowe.";

14) art. 258 i 259 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 258

Państwa członkowskie określają szczegółowe zasady dotyczące składania deklaracji w odniesieniu do wewnątrzwspólnotowych nabyć nowych środków transportu, o których mowa w art. 2 ust. 1 lit. b) pkt (ii), jak również do wewnątrzwspólnotowych nabyć wyrobów podlegających akcyzie, o których mowa w art. 2 ust. 1 lit. b) pkt (iii).

Artykuł 259

Państwa członkowskie mogą wymagać od osób, które dokonują wewnątrzwspólnotowych nabyć nowych środków transportu, o których mowa w art. 2 ust. 1 lit. b) pkt (ii), aby wraz ze składaną deklaracją dostarczyły wszystkie informacje niezbędne do stosowania VAT i jego kontroli przez organy podatkowe.”;

15) skreśla się art. 260 i 261;

16) w art. 271 formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„Na mocy upoważnienia, o którym mowa w art. 269, państwa członkowskie, które ustaliły, że okres rozliczeniowy, za który podatnik składa standardową deklarację VAT przewidzianą w art. 250, przekracza trzy miesiące, mogą zezwolić temu podatnikowi na złożenie informacji podsumowującej za ten sam okres, jeżeli podatnik ten spełnia następujące trzy warunki:”;

17) w art. 272 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 skreśla się akapit drugi;

b) dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Państwa członkowskie nie mogą zwolnić następujących podatników z następujących obowiązków:

a) podatników, o których mowa w ust. 1 lit. b), z obowiązków dotyczących wystawiania faktur przewidzianych w rozdziale 3 sekcje 3–6 i rozdziale 4 sekcja 3;

b) podatników, o których mowa w ust. 1 lit. b) i c), z obowiązków dotyczących składania standardowych deklaracji VAT przewidzianych w rozdziale 5 sekcja 1.”;

18) art. 273 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Możliwość przewidziana w akapicie pierwszym nie może zostać wykorzystana do nałożenia dodatkowych obowiązków związanych z fakturowaniem i składaniem standardowych deklaracji VAT poza obowiązkami, które zostały określone w rozdziale 3 i w rozdziale 5 sekcja 1.”;

19) art. 318 ust. 1 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„W celu uproszczenia poboru podatku i po konsultacji z Komitetem ds. VAT, państwa członkowskie mogą postanowić, że dla niektórych transakcji lub niektórych kategorii podatników-pośredników, podstawę opodatkowania w odniesieniu do dostaw towarów podlegających procedurze marży należy ustalić dla każdego okresu rozliczeniowego, za który podatnik-pośrednik musi złożyć standardową deklarację VAT przewidzianą w art. 250.”.

Artykuł 2

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy najpóźniej do dnia 31 grudnia 2016 r. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia […] r.

W imieniu Rady
Przewodniczący